

מ"ת 50691/10 - זאב גבריאל קסימוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 50691-10-15 מדינת ישראל נ' קסימוב(עוצר)
תיק חיזוני: 404426/2015

בפני	כבוד השופט ארץ יקואל
המבקש	זאב גבריאל קסימוב (עוצר)
נגד	מדינת ישראל
משיבה	

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית משפט זה (כב' הש' עירית וינברג-נטוביץ) מיום 25.1.16 להורות על מעצרו של המבוקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

רקע

ביום 26.10.15 הגישה המשיבה בקשה למעצרו של המבוקש עד לתום ההליכים, שלצדיה כתוב אישום המיחס לו עבירות של רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977(להלן: "החוק") ושיבוש מהלci משפט לפי סעיף 244 לחוק.

מעובדות כתוב האישום עולה כי במועד שבין 11.9.15 בערב ליום 9.9.15 בבוקר, המבוקש שתה לשכירה במחיצת בת הזוג ועל רקע שאינו יודע למשיבה, החליט לגרום למוותה. המבוקש הפיל את המנוחה ארצה ודקירה למומות לעיני בנו בן ה-5.5, כשהוא משסע את צווארها ודוקר אותה בכל חלק גופה מספר רב של פעמים בכוונה להמיתה. לפחות חלק מהבדיקות בוצעו עת המנוחה שכבה על הארץ והמבקש גחן מעלה. לאחר ביצוע הדקירות, נותר המבוקש פרק זמן ממושך בדירה במחיצת בנו הקטן, מבליו להזעיק עזרה, במהלךיו גירר את מנוחה מהסלון למקלחת, כיסה אותה בבגדים, ניקה את הדירה עם אקונומיקה וביקש מבנו הקטן למסור למשטרת שהמנוחה ניסתה להרוגו. בהמשך, התקשר המבוקש למשטרת והודיע שהרג את המנוחה, אך גם מסר גרסה אחרת מראש ולפיה האירוע כלל אינו זכור לו וכביבול בנו הקטן אמר לו שהמנוחה ניסתה להרוגו.

ביום 14.1.16, לאחר שמעצרו הוארך מעט לעת, הסכימו הצדדים לקיומן של ראיות לכואורה ועילת מעצר, הגם שב"כ המבוקש טען לקשי ראייתי לביצוע עבירות המתה מסווג רצח.

בהחלטהו מיום 25.1.16 קבע בית משפט זה כי קיימות ראיות לכואורה בעניינו של המבוקש, וכן עילת מעצר והוראה על

מעצרו עד לתום ההליכים נגדו.

מכאן הבקשה שלפני.

תמצית טיעוני הצדדים

משמעותי ב"כ המבוקש עולה כי המבוקש שווה זמן רב במעט, מזה זמן כולל של כ-15 חודשים וחמשה חודשים. לאור העובדה כי הוא נעדך כל עבר פלילי וכי יש בידו להציג חלופת מעצר ראייה - עותר המבוקש להורות לשירות המבחן להגיש תסקير מעצר בעניינו ולבוחן אפשרות שחרורו לחלופת מעצר. נטען כי קיימם קריטום בעוצמת התשתית הלאורית כנגד המבוקש מקום בו הוא התקשר למשטרה מיוםתו והודיע כי המית את המנוחה אותה אהב, וכן מקום בו הוא נעדך כל מנע לפגוע בה לרעה. מודגש כי לאורך כל חקירותיו הרבות התעקש המבוקש כי אינו זוכר את נסיבות המקרה ואת הגורם שגרם לו לביצוע המעשה - גרסה שאף נתמכת ביום גם בעדותו של המדובב שהוגשה לבית המשפט. מובהר כי אין חולק שעל גופו ופניו של המבוקש נמצאו שריריות וחלות באופן שיש בו כדי לرمז על כי הותקף ע"י המנוחה עובר ל谋. בנוסף, נטען כי בגופה של המנוחה נמצאה כמות גבוהה מאוד של אלכוהול ובמהלך שמיעת הראיות בתיק העיקרי הסתבר כי גם על גופו של בנו הקטן של המבוקש נמצאו חבלות בעת המקרה. הבן אף סיפר לחוקר הילדים כי בעת האירוע - החזקה המנוחה סcin והתחוללה תגרה ומאבק בין לבין המבוקש. קצין המשטרה אף הופטע לשימוש במעמד הדין שחוקר הילדים מצא חבלות על הילד, שלא ידע עליהם ולא נבדקו על ידי רופא פתולוג, כדי לאבחן האם נגרמו זה מקרוב. עוד עליה במהלך שמיעת הראיות כי המבוקש לא נהג באלימות כלפי המנוחה עובר לאירוע, וכי אהב אותה מאוד.

לגביו עבירות הרצח, נטען לחולשה בראיות, כשבהחלתו לא התייחס בית המשפט לחבלות על גופו של הקטן ולא לכך שהקטן ראה את המנוחה עם סcin בזמן תגרה עם המבוקש, ולגייסת המבוקש, אלו שני נתונים שב杪ם להפר את עבירת הרצח לעבירה הריגת. בנוסף, נטען כי לפניו בית המשפט לא הייתה עדות המדובב ממנה עולה כי כאשר המדובב ניסה להציג למבקר מספר רב של תרחישים לפחות המנוחה תקפה אותו וכן הוא הגן על עצמו כאשר הוא חבול, סרב המבוקש לשקר ולא היה מניע לפגוע בה. מובהר כי המבוקש יכול לטען להגנה עצמית בשל החבלות על גופו של הקטן, אולם לא מנסה להעליל על המנוחה ואינו רוצה לומר שהיא תקפה אותו ואת הקטן.

בכל הנוגע לעילות מעצר, נטען כי אין חשש לשיבוש הליכי משפט או מסוכנות מצד המבוקש, הואיל והוא חיכה לשוטרים בבית, אמר שהוא הרג את המנוחה וכיסוי הבגדים נועד כדי שלא יראה את גופת האם. עוד מובהר כי הילד מצוי בחזקת משפחת אומנה, אך שלմבוקש אין קשר עמו והוא אף אינו מעיד אלא חוקר הילדים מביא את גרסתו.

המבקר מפנה לפסיקת בית המשפט העליון ממנה עולה כי הורה על הגשת תסקיר בעניינים של נאים אחרים בתום תשעת חודשים מתחילת מעצרם ומובהר כי החלופה המוצעת בנסיבות אלו היא מפקחים בני משפחה, ללא עבר פלילי, בדמותם אמו, דודתו ובת דודתו. עוד נטען כי פרשת התביעה עתידה להסתיים בחודש פברואר ואין מועדים קרובים, אך שהמשפט יתנהל עוד תקופה ארוכה.

משמעותי ב"כ המשיבה עולה כי המבוקש נעצר עד לתום ההליכים, מחמת מסוכנות גבוהה מאוד הנשקפת ממנו ובעתוי של שיבוש הליכים, ובכלל זה - הדחת הבן הקטן שראה את האירוע והונחה ע"י המבוקש לומר שהאם ניסתה להרוג אותו. מודגש כי התשתית הראיתית נבחנה כראוי ואין במקרה כל שינוי בראיות בכלל ושינוי משמעותי מאוד, דרמטי, בפרט, הנדרש בעת בחינת בקשה כגון דא לעיון חוזר ומגיע כדי מצב של "הפיכת הקערה על פיה".

בנסיבות אלו, נטען כי לא השתנה דבר מאז החלטת בית המשפט שדחתה את כל טענות המבוקש, למעט עדות המדובב שהיעד בבית המשפט על אוזת השיחה עם המבוקש, ממנו עולה כי בגין לטענות שהוא לא זוכר שום דבר - התפאר בפני המבוקש בכך שהוא ניחן בזיכרון צילומי ואף מתokin את המדובב בנוגע למועד הרצתו, אותו כביכול "אינו זוכר". בנוספ', מעדות המדובב עולה כי כל אימת שהשיחה הגיע לנושא הרצתו - הטען של המבוקש עליה והוא העשה לא רגוע. מודגש כי המבוקש מודה למצער בעבירה של הריגה, באופן מספק לצורך קיומה של עילת מסוכנות. עוד מובהר כי המבוקש העביר את גופת המנוח מהסלון לשירותים, כיסה אותה בגבדים ושיקר למשטרה, כמספר דקוטן קודם לכן דבר בטלפון ו אמר שהכל בסדר והמנוחה בעבודה ולבסוף, הניע את הילד לומר כי המנוח ניסתה לתקוף אותו.

mobher kiyoman shel tamonot chabolot maoz shenot, bצבע zahav, ul gbo shel hild, vtiqim kudomim shenpetcho cngad hmboksh vbot zoego ul kr voin klin indiktsia shmdobor chabolot mahaivou moshaa haishom. legbi hscin bida shel manochah shehild mdaber ulio - choker hildim aino koubu mahimnot leynin zeh vkn dririm alla mobchim, mutzam hauboda ci hoa raea at hratz shabivo mbcuz lgnad unio, caser hoa mshaf at grona shel manochah. modgash ci gam hravot chitzionot ayn matishbot um amirot hild beynin hscin bida shel manochah cgnz cbuz shel hscin, shla namatz. mtsion ci chabolot shel hmboksh hn shritot mafiornim cpi shkoubut pftologit vla maschin, shagm la nmatza cl scin bida shel manochah. netun ci shlbchon at tnhagotu mnipolitivit shel hmboksh sheva shbshcha lmokd 100 shel meshatra zin shehild amr lo hagid at zeh, hoa misib shahava amr lo l'asot cn.

asher lmdbob, netun uod ci mkom bo hmboksh nisa hutz grasot hmboksh amr shoa la zocer, ai apsher l'teun, mzd shni, lagenna uzmit vla bcdi kbu b'tit hmspt b'hchltno ci "hmsib hzg grsa ftlalha..." (suf 7g l'hchlta).

leynin asmacot shhogsho u"i b"c hmboksh - mobher ci hn dnot b'rur ul rivot, bo halca koubut shona vla ndresh shinui dramti ao mafpr raityi.

laor cl al, sobrat hmsiba ci din bksah lihidoth.

דין והכרעה

לאחר שנדרשתי לתשתית הראיתית, לטיעוני הצדדים ולמכלול נסיבות העניין, הגיעו לכל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה פסוקה היא כי המבחן לקיום עיון חוזר בתשתית הראיתית הלאורית בשלב מעצר עד לתום ההליכים של הנאשם, מקום שנקבע קיומו של ראיות לכואורה, הוא "מהפר דרמטי" של ממש בראיות, עד כדי "הפיכת הקעורה על פיה".

כך, בבש"פ 2159/03 **ניר חזיה נגד מדינת ישראל** (25.3.03) נקבע לעניין זה, כך:

"כדי שתיקום עילת שחרור ממעצר לאחר שנקבע בהליך קודם כי קיימות הוכחות לכואורה להרשעת הנאשם כנדרש לצורך מעצר, יש להצביע על שינוי דרמטי בראיות התביעה ועל CORSOM מהותי ומשמעותי בהן. נדרש להתקיים מהפר ראיתי של ממש, בבחינת הפיכת הקעורה על פיה, כך שהכח תיטה, לאור השינוי שחל, לעבר זיכויו של הנאשם על פניה הרשותו בדיון" (ראו גם: בש"פ 8332/00 **מדינת ישראל נ' שרפוב**, פ"ד נד(5) 241; בש"פ 1955/05 **פלדמן נ' מדינת ישראל**).

(4.4.05)

לא ניתן להתעלם מקיומה של גישה אחרת שהובאה ע"י כב' הש' טירקל בבש"פ 4326/04 **מדינת ישראל נ' שניר מקייטן**, פ"ד"י נט (2) 385 (עליה חזר אף בבש"פ 4255/04 **חונדאשייל נ' מדינת ישראל** (1.7.04)) לפיה יש מקום לשחרר הנאשם שנעצר עד לתום ההליכים אם התקעקע מכלול הראיות כך שמלכתילה לא היה ניתן לצוות על מעצרו של הנאשם על-פיו.

עם זאת, אין זו הגישה הנוגגת, ומילא בענייננו אין מדובר במערכת ראיות שנחלשה עד כדי שנייה לומר כי מלכתחילה לא ניתן היה לצוות על מעצרו של המבוקש עד לתום ההליכים.

בנסיבות אלו ולאור טיעוני המשיבה המקובלים עלי, לא מצאתי כי חל CORSOM מהותי ודramatic בתשתית הראיתית, שיש בו כדי לשמות את הקדקע תחת ראיות המשיבה מיסודן, לא כל שכן כזה המצדיק את שחרורו של המבוקש ממעצר.

הריאות עליהן הצבע ב"כ המבוקש היו מונחות לפני בית משפט זה עובר להחלטתו בשלב מעצרו של המבוקש עד לתום ההליכים ובכלל זה, החבלות על גופו של המבוקש והעדר מנע נתען מצדיו לפגוע במנוחה (ר' עמ' 1 ש' 18-23; עמ' 4 ש' 6-1). בית המשפט קבע בהחלטתו כי המבוקש לא העלה כל גרסה בקשר לחבלות אלו ולא העיד על אודות אלימות הדדיות בין למנוחה, או על טענת הגנה עצמית.

יתר הריאות אליהן מפנה ב"כ המבוקש ובכלל זה - דבריו למדובב וגרסת הקטין לחוקר הילדים בדבר הסיכון שראה כביכול בידי המנוחה, מסורות לבחינת מהימנות והערכת משקל ע"י בית המשפט שדן בהליך העיקרי, הוαιיל ואין באפשרותו של בית המשפט הדן בהליך המעצר לבדוק את מהימנותם של עדדים. מקום בו ראיות אלו אין מציגות על פניהן "מהפר המסתבר מניה וביה מתוך העדויות" באופן שיש בו כדי להפר כליל את גרסת המשיבה - אין מקום להורות על שחרור ממעצר (ראו בש"פ 4794/95 **שאבי ואח' נ' מדינת ישראל** (6.8.95)).

בנוסף, בית המשפט התייחס במפורש בהחלטתו ל"גרסתו הפתלתלה" של המבוקש ביחס לאיורע, על התהכם הרב עמוד 4

והמניפולציה בה נהג, שעה שמחד גיסא - התקשר למשטרה להודיע כי הרגע הרג את המנוחה, ומайдך גיסא - טען כי אינו זוכר את האירוע, תוך ניסיון להניא את בנו הקטין לעדות שקרית לפיה ראה את המנוחה מנסה לפגוע בו.

כמו כן, קיימות ראיות לכואורה בעצמה מספקת לגירית המבוקש את גופת המנוחה מהסלון למקלחת, וניקיון הרצפה באקונומיקה.

בית המשפט, בהחלטתו, אף התייחס לתשתית הראיתית בדבר אופן ביצוע המעשה לפי מדובר בדקירות רבות על גופת של המנוחה, במקומות שונים, בפניה, בסנטר, בחזה, בבטן ובഗפים ותוך שיסוף גרונה, כל זאת שעה שהליך ניכר מהזמן הייתה המנוחה שרואה על הרצפה והmbוקש גורר מעלה.

לא זו בלבד כי הראיות להן טוען ב"כ המבוקש אינן מקומות את המבחן הנדרשים בהתאם לפסיקה ולהתערבותו של בית המשפט בשלב זה, אלא שנוכח המפורט לעיל, עילות המ Zucker בדמות שיבוש הליכים ומסוכנות המבוקש לבתוון הציבור הן מובהקות וברורות ואין אפשרות שחרורו לחЛОפת מעצר.

מהאסמכתאות שהציג המבוקש לא ניתן לגזר גזירה שווה לעניינו, כהפניית המשיבה.

בבש"פ 6/647 - דובר בערר מדינה על שחרור בתיק רצח שמתבסס על ראיות נסיבתיות, ובית המשפט קבע שיש קושי ראייתי שאפשר וקיים תרחיש חלופי שיש לקחת אותו בחשבון, כשבמקרה דין מדובר בראיות ישירות.

בבש"פ 13/4054 - דובר במקירה חריג ונדייר, בית המשפט העליון קבע כי הראיות הן דנ"א ואיכון ואילו הנאשם היה מוסר גרסה, אפשר שהדברים היו נראים אחרת.

בבש"פ 12/6293 - דובר בערר על מעצר, ללא שיבוש הליכים, בו בית המשפט סבר שיש מקום לבחון חלופה לאור נסיבות אישיות של הנאשם, שאינו רלוונטי בעניינו.

בבש"פ 15/3773 - לא דובר בעבירה רצח אלא בעבירה לפי סעיף 329 לחוק ובית המשפט העליון סבר שיש מקום לשלוח את הנאשם שם לסתור משום שחלקו בפרשיה היה קטן והוא לא היה זה שזכר או הכה.

בבש"פ 14/7464 - לא דובר בשיבוש הליכים ובית המשפט שקל את העובדה כי העבירות בוצעו חמיש שנים קודם לכן, באופן שעורר שאלה של קשר סיבתי בין המעשה למוות.

בבש"פ 16/7401 - דובר בבקשת שישייה להארכת מעצר, בית המשפט סבר שהיו דוחות מרובות של היליך שנמשר שנתיים, בלי התקדמות ממשית והנאשמה שהיתה במעצר, בית המשפט היה בשבעון של חצי שנה ודחה את הדיון לחץ

שנה לאחר מכן. אין עניין זה דומה לעניינו של המבוקש, כשהתיק מתקדם וקבע עוד חדש ימים לסיום פרשת התביעה.

לאור כל המקבץ, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, כ"ד טבת תשע"ז, 22 ינואר 2017, במעמד
הצדדים.